

ranci ne dohité, ako bi tudi vedeli, kam smo jo mahnili.«

»Ti pošast luteranska, ki si hotela biti naš župnik, sedaj te pa ne bode zopet oslobodil gospod Luka, ne«, dejal je Brjanček in tako grdo pogledal Šobo, da se je ta nehoté stresel od strahú in groze.

»To bi se cobelsberški pisar smejal, ko bi vedel«, pristavi Drejček. »Nazaj gredé mu moram iti povedat.«

i Šoba bi bil za žive in mrtve rad prišel z te družbe, ali kako? tega ni vedel.

Z zatiškimi gospodi patri bi se bil strašno nerad seznanil, še nerajši pa s kakim trdim katoliškim grajščakom ali z drugo gosposko. Mislil je in mislil, kako bi se rešil neprijetne družbe in drugih rečij, ki so ga čakale. Naposled se nečesa domisli, kar bi ga morebiti rešilo.

Šli so že po zadnjem klancu ali po prvem, kakor se že šteje, ko poprosi Šoba, da bi smel iti nekoliko s poti.

Oni štirje se spogledajo, ne zdi se jim pametno izpustiti ga. A Šoba prosi in prosi tako milo, da se jim omeče srca. »Saj ne more nikamor uiti: spodaj je reka, zgoraj smo mi, če bi pa na desno ali levo krenil, bomo ga že prestregli«, pravi Brjanček.

»Jaz ne mislim uiti, saj vidim, da ne morem.«

»Pa naj gré!« reče Šimón.

Šoba gre tje, kjer je bilo malo gostejše grmovje, in ko je nekaj sežnje od onih strani, udere jo z vsemi močmi in teče ravno navzdol k vodi. A tudi

oni jo pcedé za njim. Bil je pravi človečji lov. Manj in manj razstoja je bilo med njimi; ko priteče begunec do Krke, ni vedel, kam bi prav tekel: obrne se ob Krki, a preganjalci za njim. Ko se Šoba ozre, vidi, da ne ubeži. Krka je bila zamrznena, pa ne več celoma; tu in tam je imel led široke poke.

Velja! mislil je sam pri sebi, ali se rešim, ali pa utonem. Zavije jo na led in že je bil na pol struge; že je mislil, da je rešen. Tu mu pa izpoddrsne, on

telebi znak, led se strese, počí in Šoba se pogrezne, — ni ga bilo več na vrh. Šimón je ravno še o pravem času pritekel, da je videl, kako je Šoba padel in izginil pod ledom.

»Utonil je!« zaklical je tovarišem.

»Bog se usmili njegove duše!« dejal je Črček, ki sta ga takoj minila sovraštvo in pa jeza.

»Bog je sodil«, pristavi Brjanček.

Čakali so še nekaj

časa, da bi ga opazili; a ko ga le ni bilo, vrnili so se s poročilom v Dobropolje, da je Šoba utonil v Krki. Tako je končal predikant Šoba ali slepi Pongre.

Med Dobropoljci so se širile razne govornice o župniku Luki in o slepem Pongreu — Šobi. V obče so se bistveno vse vjemale v tem, da je Šoba kopal Luki jamo in sam padel vanjo. Luteranci so pa zagnali strašanski hrup, češ, da so katoličani ubili predikanta. Potegovali bi se bili zanj še bolj, ako bi se ne bilo zvedelo, kako je ravnal s Pavšalkom. Tako je bilo ljudstvo zo-

Kardinal Karol M. A. Lavigerie,
načelnik proti-suženjskega gibanja.